

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 22 października 2024 r. – NP/Predsedateł na Dyrżawna agencija za beżancite

(Sprawa C-718/24, Aleb ⁽¹⁾)

(C/2025/381)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NP

Strona przeciwna: Predsedateł na Dyrżawna agencija za beżancite

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy można, dokonując rozszerzającej wykładni motywu 46 i art. 33 ust. 2 lit. c) w związku z art. 38 dyrektywy 2013/32/UE ⁽²⁾, przyjąć, że ustanowione w tych przepisach zasady, umożliwiające uznanie danego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny i dotyczące koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego na podstawie art. 38 [dyrektywy 2013/32], mogą być stosowane w postępowaniu na podstawie rozdziału III tej dyrektywy, zgodnie z podstawowymi zasadami i gwarancjami rozdziału II tej dyrektywy, to jest przy rozpatrywaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej co do istoty?
- 2) Czy motyw 46 i art. [33] ust. 2 lit. c) w związku z art. 38 dyrektywy 2013/32 należy interpretować w ten sposób, że zezwala on na przyjęcie przepisu krajowego takiego jak art. 75 ust. 2 ZUB, a także orzecznictwa administracyjnego i sądowego, zgodnie z którymi rozpatrywany co do istoty wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej może zostać odrzucony, bez uznania go za oczywiście bezzasadny lub niedopuszczalny, wyłącznie przy uwzględnieniu możliwości korzystania przez wnioskodawcę z ochrony bezpiecznego kraju trzeciego – bez opracowania i stosowania w prawie krajowym przewidzianych w art. 38 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2013/32 metod, a także w sytuacji gdy organ administracji uznaje, że w państwie pochodzenia wnioskodawcy toczy się konflikt zbrojny i że w odniesieniu do wnioskodawcy spełnione są przesłanki określone w art. 15 lit. c) dyrektywy 2011/95 ⁽³⁾?
- 3) Czy art. 38 ust. 2 lit. b) w związku z motywem 46 dyrektywy 2013/32 należy interpretować w ten sposób, że organ administracji rozpatrujący co do istoty wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej może zastosować koncepcję bezpiecznego kraju trzeciego w odniesieniu do konkretnego państwa i konkretnego wnioskodawcy wyłącznie na podstawie informacji pochodzących z publicznie dostępnych źródeł oraz decyzji podjętej przez organ władzy wykonawczej (radę ministrów) co do tego, że dane państwo jest bezpiecznym krajem trzecim, przy czym w prawie krajowym nie przewidziano metod w rozumieniu tego przepisu, za pomocą zastosowania których organ administracji mógłby się upewnić, że można zastosować koncepcję bezpiecznego kraju trzeciego w odniesieniu do konkretnego państwa i konkretnego wnioskodawcy?
- 4) Czy art. 38 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32 należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie powinny ustanowić w prawie krajowym kryteria, na podstawie których można przyjąć istnienie związku między wnioskodawcą a danym państwem trzecim, na podstawie którego to związku uzasadniony jest wyjazd wnioskodawcy do tego państwa?

⁽¹⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie ani rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).

- 5) Czy art. 38 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2013/32[, który] reguluje możliwość zakwestionowania przez wnioskodawcę przed sądem istnienia związku między nim a danym państwem trzecim, uznanym za bezpieczny kraj trzeci, zgodnie z [art. 38 ust. 2] lit. a), należy interpretować w ten sposób, że w braku przepisu prawa krajowego przewidującego sądową kontrolę zgodności z prawem istnienia związku między wnioskodawcą a danym państwem trzecim, sąd rozpatrujący skargę na decyzję administracyjną odmawiającą przyznania wnioskodawcy ochrony międzynarodowej na tej podstawie, że państwo trzecie zostało uznane za bezpieczne w odniesieniu do tego wnioskodawcy, [musi] obligatoryjnie uznać się właściwy również w przedmiocie orzekania o zgodności z prawem przyjętego przez organ administracji istnienia takiego związku?
-